

Mateja Gomboc
Ilustrirala Ana Razpotnik Donati

POLONCA,
mala IN
VELIKA

Mateja Gomboc
Ilustrirala Ana Razpotnik Donati

POLONCA, MALA IN VELIKA

Polonca zna že marsikaj. Zna splezati na tobogan, zna se voziti s kolesom, zna si zapeti vse gumbe. Zna si zavezati čopke in narediti prekrasno pentljo. Ampak vsi ji pravijo, da je majhna.

Mami ji reče, da ne sme puliti korenja, ker je še premajhna.

In ko Polonca sede na stol in ji noge bingljajo po zraku, vidi, da je res majhna.

Oči ji reče, da ne sme sedeti spredaj v avtu, ker je še premajhna.

In ker Polonca ne doseže zvonca na vratih, vidi, da je res majhna.

Bratec Rok ji reče, da še ne more v šolo, ker je še premajhna.

In ko Polonca gleda Rokove knjige in jih ne zna brati, vidi, da je res majhna.

Zato je žalostna.

Potem pa jo pokliče babica:

»Polonca, za štedilnik mi je padla kuhalnica, ti jo boš dosegla, ker si majhna!«

In Polonca pobere kuhalnico in jo da babici.

»Ti moja pridna velika Polonca!« ji reče babica.

In ji reče soseda teta Meta:

»Polonca, v grmovje se je skrila naša muca, ker si majhna, te bo ubogala!«

In muca uboga Polonco, ker sta obe majhni in sta prijateljici.

Polonca je ponosna in velika.

Zvečer pa, ko se je treba stisniti k očiju v naročje, postane Polonca spet majhna, da se skrije v njegovih rokah in reče: »Mene ni!«

POLONCA RIŠE Z LEVO

Polonca rada riše. Mami ji razgrne velik papir na tla, Polonca gre po barvice in potem se začne veliko slikanje čarobnega sveta. Leže na tla, prime modro barvico, ki jo potrebuje za divje, viharno morje. Še jeziček prileze na plano in že se začne razburljivo risanje. Kakšni valovi! Joj, hitro, treba je rešiti ladjico, skrila se je v valove! Polonca zagrabi rjavo barvico – k sreči se je jambor ladjice spet prikazal nad razpenjeno vodo! In trup tudi! Hitro, hitro, mornarji, razpnite jadra, tu imate mojo rumeno barvico, že barvam! Tako, rešeni ste!

»Polonca, pa ne z levo!«

Polonca je začudena. Pogleda mamo, pogleda svojo levo roko in barvico v njej. Pogleda tudi sliko, na kateri se je ladja rešila pred brodolomom. Le mornarjev še ni videti.

»Zakaj pa ne?«

»Ker ... leva ni lepa. Z desno roko je bolje risati. Vidiš, kot jaz,« ji mami skuša narisati sonce na sliko.

»Ne, mami, nikar! Ni sonca, nevihta je in strašen vihar! Saj bom z desno,« je pohitela Polonca.

Tako, zdaj se bodo prikazali mornarji. Polonca ubogljivo prime barvico v desno roko. Bumf, prvi mornar je padel v vodo. Hitro, čoln, da se reši! Ne gre, z desno ne gre! Poskusimo še enega mornarja, čof, mimo ladjice! Polonca je obupana!

»Mami, ne gre, desna roka je nevarna, vse mi pade mimo! Ne morem!«
In ko mami vidi mornarje na sliki, se ji zasmilijo in Polonca tudi.
Zato reče: »Pa bo res treba risati z levo, Polonca! Hitro, reši jih, še je čas!«

In Polonca je narisala rešilne čolne in še veliko mornarjev na krovu. Tako mimogrede, z levo roko.

POLONCA IN DEDEK V VRTCU

Polonca rada hodi v vrtec. Zjutraj je sicer težko vstati, toda potem prime dedka za roko in gresta na pot skozi park do vrtca. Potem se preobuje v copatke in pomaha dedku.

Nekega jutra pa jo dedek lepo prosi: »Prosim, Polonca, lahko ostanem s teboj v vrtcu?«

Polonci je ideja všeč, vendar ne ve, kaj bo rekla gospodična Tanja. Zato pelje dedka k njej in oba jo povprašata.

In glej, tudi gospodični Tanji se zdi to dobra zamisel.

Kaj bodo pa rekli otroci, se vpraša Polonca.

Ko gredo v učilnico, dedek sede h kockam. Skupaj sezidajo veliiiiiiiko hišo, v kateri stanujejo trije kužki, dve mucii in en medvedek. Dedek jih nauči, kako morajo stati zidaki, da se hiša ne podre. Potem so sedli k mizi.

Dedek je iz revij izrezoval slike, otroci so jih lepili na velike liste.

Igrali so se še skrivalnice in telovadili. Dedek se

ni mogel skriti za stol, ker je bil prevelik in

je vsepovsod štrlel ven,

da so ga vsi

takoj

našli.

Za kosilo je tudi dedek pojedel špinačo in pire krompir, kot otroci. Potem pa ni legal na ležalnik, ampak v gugalni stol. In je povedal doooooolgo pravljico o miški, pšenički in mucki pod goro. Še zapel in zabrundal je, da so se otroci ob njegovem glasu odpočili od napornega igranja.

»Prideš jutri spet?« so ga vprašali otroci, ko sta s Polonco odhajala domov.

»Če bo dovolila gospodična Tanja,« je dedek vprašujoče pogledal vzgojiteljico. In ta je prikimala.

»Bilo je čudovito,« je dedek rekel Polonci doma.

»Res je bilo,« se je strinjala Polonca.

Naslednje jutro jo je spet spremljal v vrtec.

In glej, v garderobi srečata Martina in njegovega dedka, ki lepo prosi:

»Prosim, ali lahko danes tudi jaz ostanem v vrtcu?«

POLONCA je tako velika, da v njej živi ves svet. In je tudi tako majhna, da se lahko skriva v najmanjši kotiček maminega, očkovega, babičinega in Martinovega srca.

In tudi v tvojega, ker si prav tak raziskovalec, kot je ona!

Skupaj s **POLONCA** odkrij, kako je, če dobiš očala, pišeš z levo roko, moraš jesti smrdljivo porovo juho in cvetačo z drobtinami, če dobiš sestrico ...

Polončin pisani svet je lep in vesel, da ti pričara nasmeh, ko ga spoznavaš. Včasih pa v njem tudi kaj zaboli in prikliče solzo.

A **POLONCA** najde rešitev za žalost.

Res, z njo ti ne bo dolgčas!

ZALOŽBA
DRUŽINA

917896121229924

14,90 EUR